

Arrest

nr. 242 176 van 13 oktober 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 6 maart 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 februari 2020 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verwerende partij neemt op 10 februari 2020 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering. Deze beslissing wordt door hem aangevochten met het beroep dat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is gekend onder het nr. X.

1.2. Diezelfde dag wordt aan verzoeker een inreisverbod opgelegd voor de duur van drie jaar. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aan de Heer :
Naam: O.
Voornaam: E.
Geboortedatum: X
Nationaliteit: Albanië

Wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.
De beslissing tot verwijdering van 10/02/2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

De betrokkene werd sinds 07/12/2019 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van deelname aan bendevoering, inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden.

De feiten van het exploiteren van een cannabisplantage verstoren de openbare veiligheid ontwrichten de samenleving en bedreigen de volksgezondheid.(AM 0712/2019)
Er bestaat ernstig gevaar dat de betrokken zal recidiveren gelet op het gegeven dat hij geen inkomen heeft en gelet op het winstgevende karakter van de drugshandel.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11

Betrokkene verklaart, voorafgaandelijk deze beslissing, de mogelijkheid gehad te hebben gehoord te worden. Betrokkene tekende de vragenlijst voor ontvangst op 09/12/2019.

De betrokkene werd op 11/10/2017 afgeschreven naar Albanië.

Het begrip “familie- of gezinsleven” in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan.

Het loutere feit dat betrokkene in het verleden banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De ‘gewone’ sociale relaties worden door deze bepaling niet

beschermd en betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van het artikel 8 EVRM is niet aannemelijk gemaakt.

In het administratief dossier van betrokkene zit geen enkele aanwijzing waaruit we kunnen besluiten dat betrokkene een vrees heeft in het kader van art 3 van het EVRM

De betrokkene werd sinds 07/12/2019 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van deelname aan bendevoering, inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden.

De feiten van het exploiteren van een cannabisplantage verstoren de openbare veiligheid ontwrichten de samenleving en bedreigen de volksgezondheid. (AM 07/12/2019

Er bestaat ernstig gevaar dat de betrokken zal recidiveren gelet op het gegeven dat hij geen inkomen heeft en gelet op het winstgevende karakter van de drugshandel.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

1.3. Het beroep van verzoeker tegen onder punt 1.1. vermelde beslissing werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 242 175 van 13 oktober 2020.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel is de schending van artikel 74/11 van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker stelt het volgende:

“1. Conform artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet dient een inreisverbod steeds gepaard te gaan met een “beslissing tot verwijdering”. Dit betekent dat beide steeds samen dienen te gaan.

Het inreisverbod, de bestreden beslissing, werd in de zaak opgelegd samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) op 10.02.2020:

“De beslissing tot verwijdering van 10.02.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod”

Door de verzoekende partij werd tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding (de “beslissing tot verwijdering”) een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring ingediend.

Indien Uw Raad zou beslissen tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden vastgesteld dat er helemaal geen “beslissing tot verwijdering” meer werd afgegeven aan de verzoekende partij. Deze beslissing zou retroactief verdwijnen uit het rechtsverkeer.

In deze omstandigheden kan de verwerende partij niet rechtmatig een inreisverbod opleggen, gelet op de vereisten van artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet. Er is in deze omstandigheden geen “beslissing tot verwijdering” meer dewelke gepaard gaat met het inreisverbod zoals voorzien in artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet en dient te worden vernietigd.”

2.1.2. Uit punt 1.3 is gebleken dat het beroep tegen de bijlage 13septies door de Raad werd verworpen. Deze vaststelling alleen volstaat om het middel af te wijzen.

2.2.1. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van artikel 1, §1, 8° van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het wordt uiteengezet als volgt:

“1. Verzoeker kreeg een inreisverbod van drie jaar opgelegd “voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België” (stuk 1).

De verzoekende partij wijst erop dat artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet enkel grondslag biedt voor het opleggen van ofwel een zuiver nationaal inreisverbod, beperkt tot het Belgisch grondgebied, ofwel het opleggen van een inreisverbod waarbij de toegang en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten wordt verboden.

Met de bestreden beslissing wordt evenwel geen “keuze” gemaakt door de gemachtigde, maar worden beide opties naar voren geschoven. Er wordt derhalve geen beslissing genomen over de draagwijdte van het inreisverbod: geldt deze voor het volledige Schengengrondgebied of enkel voor het grondgebied van België?

Dit is in casu bijzonder relevant aangezien verzoeker beschikt over een Italiaans verblijfsrecht (stuk 3).

Het is volkomen onduidelijk op welke wijze vervolgens zal worden bepaald wat het grondgebied dan wel zal zijn waarop het inreisverbod betrekking heeft: zal de gemachtigde nadien nog een nieuwe beslissing nemen? Op welke manier kan of zal worden vastgesteld of verzoeker nog een verblijfstitel heeft in een andere lidstaat? Kan dit ook gedurende de periode waarop het inreisverbod betrekking heeft, bv. na één jaar? Wat als verzoeker een verblijfstitel heeft, maar deze verblijfstitel verliest? Heeft het inreisverbod vervolgens opnieuw uitwerking over het volledige Schengengrondgebied?

Een schending dringt zich derhalve op van artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel.

2. Artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet biedt de mogelijkheid voor het opleggen van ofwel een zuiver nationaal inreisverbod, beperkt tot het Belgisch grondgebied, ofwel het opleggen van een inreisverbod waarbij de toegang en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten wordt verboden.

Dit artikel luidt als volgt: “inreisverbod: de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt”.

Deze definitie werd overgenomen uit artikel 3, 6° van de Terugkeerrichtlijn, waarbij de Belgische wetgever daarnaast ook in de uitzonderlijke situatie van het nationale inreisverbod heeft voorzien. Dit nationaal inreisverbod vindt steun in artikel 25, lid 2, laatste zin van de Schengenuitvoeringsovereenkomst (lex specialis) waardoor men een onderdaan van een derde land op zijn nationale signaleringslijst kan zetten.

De situatie echter waarbij een inreisverbod niet beperkt is tot België en een draagwijdte heeft die geldt voor alle lidstaten tenzij “wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België”, zoals in de bestreden beslissing, vindt geen wettelijke grondslag in artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet, noch in het Unierecht (zie ook de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk “terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeer gerelateerde taken p. 124).

Een schending dringt zich derhalve op van artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel.”

2.2.1. Artikel 1, § 1, 8°, van de Vreemdelingenwet, luidt als volgt:

“§ 1.

Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

(...)

8° inreisverbod: de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt;

(...)”

Uit deze bepaling blijkt dus dat een inreisverbod kan worden opgelegd voor “het grondgebied van het Rijk” óf voor “het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk”.

Het gegeven dat de verwerende partij de twee mogelijke situaties heeft voorzien in de bestreden beslissing, neemt niet weg dat de betrokken vreemdeling zich slechts kan bevinden in één van die situaties: ofwel heeft hij een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten en geldt het inreisverbod enkel voor België, ofwel is dat niet het geval en geldt het voor alle lidstaten.

Verzoeker betoogt vooreerst zelf dat hij een Italiaanse verblijfskaart heeft en voegt deze bij het dossier. Verder blijkt dat zich in het administratief dossier een mailbericht bevindt vanwege een ambtenaar van het centrum voor illegalen in Brugge waarin deze aan de zus van verzoeker meedeelt dat zijn oorspronkelijk geplande vlucht naar Albanië was afgelast precies omdat hij een Italiaanse verblijfskaart heeft. Het is dus niet betwist dat verzoeker *“in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten”*. Het lijdt derhalve geen twijfel dat in casu *“dit inreisverbod enkel [geldt] voor het grondgebied van België.”*, zoals dat in de bestreden beslissing wordt gesteld en de draagwijdte ervan is duidelijk. De vaststelling dat in de bestreden beslissing de twee situaties worden voorzien, doet hieraan geen afbreuk en geeft geen blijk van enig onwettig of onzorgvuldig handelen van het bestuur.

Nu uit het voorgaande onmiskenbaar blijkt dat het inreisverbod thans uitsluitend geldt voor het grondgebied van het Rijk, zoals dat is voorzien in artikel 1, §1, 8° van de Vreemdelingenwet, zijn de verschillende hypothesen die verzoeker aanbrengt thans niet aan de orde.

Verzoeker voert ten slotte aan dat *“de situatie waarbij een inreisverbod niet beperkt is tot België en een draagwijdte heeft die geldt voor alle lidstaten tenzij ‘wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België’”* geen wettelijke grondslag vindt in artikel 1, §1, 8° van de Vreemdelingenwet en evenmin in het Unierecht.

Zoals hiervoor al vastgesteld, zijn de twee hypothesen voorzien in artikel 1, §1, 8° van de Vreemdelingenwet en valt verzoeker onmiskenbaar onder een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk, zodat niet valt in te zien op welke wijze hij belangenschade zou hebben opgelopen doordat de verwerende partij de twee hypothesen vermeldt. Verder maakt hij niet concreet aannemelijk dat het Unierecht, in de thans voorliggende situatie, het opleggen van een inreisverbod met nationale dimensie niet voorziet of zelfs verbiedt.

2.2.3. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.3.1. Het derde middel is gestoeld op de schending van artikel 11 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de Terugkeerrichtlijn), van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het luidt als volgt:

“1. Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden bepaald rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23).

2. In casu stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing als volgt:

Betrokkene werd sinds 07/12/2019 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevorming, feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden.

Hierdoor is tevens de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het begrip “openbare orde” in het kader van de Terugkeerrichtlijn relevant, met name het arrest van 11 juni 2015, Zh en O met nummer C554/13.

Het Hof van Justitie geeft ook aan dat een lidstaat, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde te kunnen beroepen, in staat moet zijn aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (punt 46).

In punt 49 van voormeld arrest stelt het Hof dat: “Ten slotte dienen de lidstaten er volgens overweging 6 van richtlijn 2008/115 voor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van derdelanders volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Deze overweging vermeldt tevens dat, overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de Unie, besluiten die krachtens die richtlijn worden genomen, per

geval moeten worden vastgesteld en op objectieve criteria moeten berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf (zie arrest Mahdi, C 146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punt 40). In het bijzonder moet, zoals het Hof reeds heeft geoordeeld, het evenredigheidsbeginsel tijdens alle stappen van de bij die richtlijn ingestelde terugkeerprocedure worden geëerbiedigd, daaronder begrepen de fase van het terugkeerbesluit, in het kader waarvan de betrokken lidstaat zich moet uitspreken over de toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek uit hoofde van artikel 7 van die richtlijn (zie in die zin arrest El Dridi, C 61/11 PPU, EU:C:2011:68, punt 41).”

Vervolgens concludeert het Hof dat een lidstaat het begrip “gevaar voor de openbare orde” geval per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel.

Het Hof stelt dat daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, op zich geen rechtvaardiging kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde. Hierin ligt besloten dat het Hof heeft geoordeeld dat voor de uitvaardiging van een inreisverbod voor de duur van drie jaar, waarbij wordt aangehaald dat verzoeker de openbare orde heeft geschonden, minstens is vereist dat sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

3. De bestreden beslissing geeft geen blijk van een zorgvuldig en individueel oordeel van de gemachtigde bij het nemen van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod met de maximale duurtijd van drie jaar (zoals onder meer vereist door artikel 74/11 Vreemdelingenwet). Door de gemachtigde werd geen rekening gehouden met de concrete feiten.

Verzoeker, de heer O. E., heeft de nationaliteit van Albanië. De heer O. E. verblijft in Fier (Albanië).

Verzoeker is naar België toegekomen, voorzien van een geldig paspoort. Hij reisde met de heer O. S. per wagen. Beide reden zij naar de heer E. A..

De heer E. A. woont te 2020 Antwerpen, *straat 31. Hij is afkomstig van dezelfde streek in Albanië als verzoeker en van de heer O. S.. Zij zijn vrienden van elkaar. Verzoeker en de heer O. S. zijn toegekomen op het appartement van de heer E. A. op 6 december 2019 in de avond.

Uit het strafdossier blijkt dat eerder een bevel tot gevangenneming werd afgeleverd door het parket van de Procureur des Konings te Antwerpen, afdeling Antwerpen omwille van een vermoedelijke cannabisplantage die zich zou bevinden in het pand. Door de politiediensten werd die avond een inval voorbereid, dewelke ook effectief werd uitgevoerd. De inval stond derhalve al gepland alvorens verzoeker en de heer O. S. in het pand aanwezig waren, waarbij bovendien blijkt dat verzoeker en de heer O. S. op geen enkele manier worden genoemd in het – tot dan – gevoerde onderzoek.

Tijdens de inval van de politie was verzoeker in het appartement. Verzoeker was erg geschrokken door de inval. Hij werd vervolgens, als aanwezige in het appartement, geboeid en meegenomen voor verhoor.

Door de politiediensten werd een cannabisplantage aangetroffen in het pand van de heer E. A.. Tijdens het strafonderzoek gaf verzoeker duidelijk te kennen dat hij niets te maken had hiermee. Hij was slechts één uur in het appartement van de heer E. A. aanwezig.

De heer E. A. heeft tijdens het strafrechtelijk onderzoek verklaringen afgelegd. Hij verklaarde daarbij dat verzoeker niets met zijn activiteiten te maken heeft.

De enige link tussen verzoeker en de cannabisplantage is dat verzoeker op het moment van de arrestatie in het pand te 2020 Antwerpen, **straat 31 aanwezig was alwaar zich de plantage bevond.

Verzoeker werd door de Raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, afdeling Antwerpen op 7 februari 2020 in vrijheid gesteld (onder een borgstelling van 500 euro).

Deze concrete feiten werden door de gemachtigde evenwel niet onderzocht. Het oordeel van de gemachtigde gaat hierom uit van een onzorgvuldig feitenonderzoek, terwijl wordt geopteerd door de gemachtigde voor het opleggen van een inreisverbod en dit met de maximale duurtijd (drie jaar).

De gemachtigde is er nochtans toe gehouden om in zijn individueel onderzoek alle relevante gegevens te betrekken bij de beoordeling of verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid (conform artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet).

Het Hof van Justitie stelde onder meer in de punten 50 en 57 van het arrest C-554/13 van 11 juni 2015 dat geval per geval dient te worden beoordeeld of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde van de betrokken lidstaat. Indien niet naar behoren rekening wordt gehouden met deze persoonlijke gedragingen en het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat de lidstaat voorbij aan de vereisten

die voortvloeien uit het individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Het begrip “gevaar voor de openbare orde” veronderstelt dan ook dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak). In dit verband beklemtoont het Hof dat in het kader van een beoordeling van het begrip “gevaar voor de openbare orde” alle feitelijke en juridische gegevens betreffende de situatie van de betrokken derdelander waardoor kan worden verduidelijkt of diens persoonlijke gedragingen een dergelijke bedreiging vormen, relevant zijn. In het geval van een derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, behoren bijgevolg de aard en de ernst van dat feit en het tijdsverloop sinds het plegen ervan, tot de gegevens die in dat verband relevant zijn (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, pt 60-61).

Door de gemachtigde werden deze principes geschonden, gelet op hetgeen hierboven wordt uiteengezet.

3. Verzoeker wijst er tevens op dat hij een Italiaans verblijfsrecht heeft (stuk 3), terwijl de bestreden beslissing in beginsel een inreisverbod oplegt “voor het volledige Schengengebied”. Er blijkt op geen enkele wijze met het Italiaans verblijfsrecht van verzoeker te zijn rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker merkt bovendien op dat wel melding wordt gemaakt dat, indien verzoeker zou beschikken over een geldige verblijfstitel voor één van de lidstaten, het inreisverbod enkel geldt voor het grondgebied van België. Hoe dit dient vastgesteld te worden is vervolgens een raadsel. Dit geldt des te meer nu blijkt dat verzoeker reeds in het bezit was van een

4. De gemachtigde schendt omwille van bovenvermelde redenen het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting samengelezen met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en bovenvermelde rechtspraak van het Hof van Justitie op basis van de Terugkeerrichtlijn.”

2.3.2. De Terugkeerrichtlijn werd omgezet in nationale wetgeving, namelijk door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012), die in werking is getreden op 27 februari 2012. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de rechtstreekse werking van de bepalingen van deze richtlijn indien deze niet of niet op correcte dan wel toereikende wijze werden omgezet in nationale wetgeving en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, Constitutional Law of the European Union, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nrs. 17- 124, HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). In casu toont verzoeker evenwel niet aan dat de door hem geviseerde bepaling onvolledig of niet correct zou zijn omgezet, zodat hij zich niet dienstig kan beroepen op de schending ervan.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

In casu blijkt uit het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 10 februari 2020 waarnaar in het inreisverbod wordt verwezen, dat aan verzoeker geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Zoals uit het arrest nr. 242 175 van 13 oktober 2020 is gebleken, heeft verzoeker niet aangetoond dat de verwerende partij geen toepassing kon maken van

artikel 74/14, §3, 3° ter verantwoording van het ontbreken van een termijn voor vrijwillig vertrek, gelet op de feiten waarvoor hij onder aanhoudingsbevel was geplaatst. Deze beslissing is overeind gebleven, en in de thans bestreden beslissing kon dan ook met toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet een inreisverbod worden opgelegd.

Artikel 74/11, §1 voorziet in verschillende gradaties voor wat betreft de duur van het inreisverbod. Zo kan in “standaardgevallen” een inreisverbod worden opgelegd tot drie jaar, kan deze termijn worden verlengd tot vijf jaar wanneer de betrokkene fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden, en kan deze termijn worden overschreden wanneer de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. In ieder geval moet de duur van het inreisverbod overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval.

De gemachtigde is in casu binnen de standaardtermijn gebleven en heeft geopteerd voor een termijn van drie jaar, zodat in wezen de juridische kwalificatie van de feiten zoals die blijken uit het aanhoudingsmandaat niet van belang is. Evenwel kan het niet redelijkerwijze worden betwist dat dit gegevens zijn die deel uitmaken van de specifieke omstandigheden van het geval, zoals artikel 74/11, §1, eerste lid dat oplegt, zodat niet is aangetoond dat de verwerende partij er geen rekening mee mocht houden. Overigens is reeds uit het arrest nr. 242 175 gebleken dat terecht werd vastgesteld door de verwerende partij dat er een daadwerkelijk en actuele bedreiging van de openbare orde is. Nu verder kan worden vastgesteld dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit geen schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM is aangetoond toont verzoeker niet aan dat geen zorgvuldig en individueel onderzoek werd gevoerd alvorens over te gaan tot het vaststellen van de duur van het inreisverbod op drie jaar.

Verzoeker herhaalt tot slot dat hij een Italiaanse verblijfstitel heeft, en stelt dat hiermee op geen enkele wijze rekening werd gehouden. Echter, uit de beoordeling van het tweede middel blijkt dat hij daarin niet kan worden gevolgd. Verder brengt hij geen enkel concreet argument bij waaruit zou blijken dat en op welke manier het hebben van een verblijfstitel uitgegeven door een andere lidstaat een invloed zou kunnen hebben op het bepalen van de duur van een inreisverbod met een nationale dimensie, zoals in casu.

2.3.3. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS